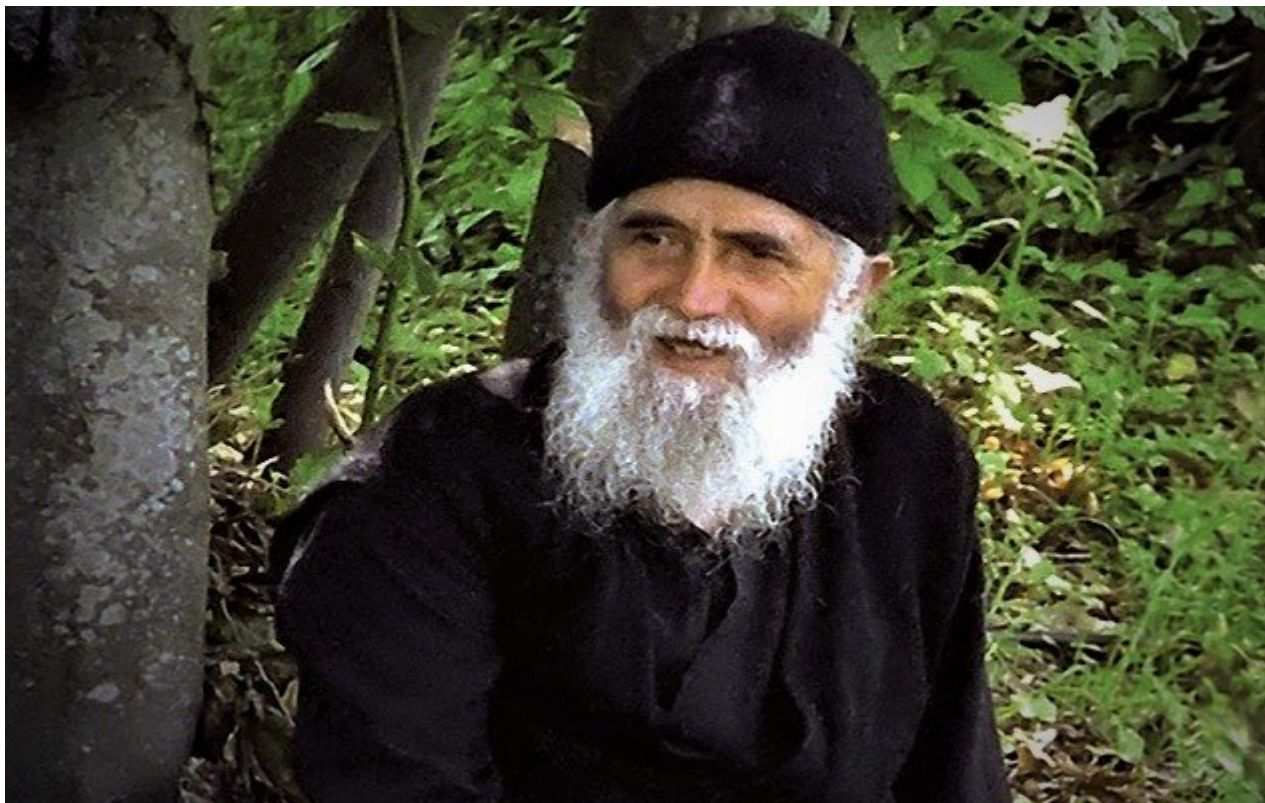
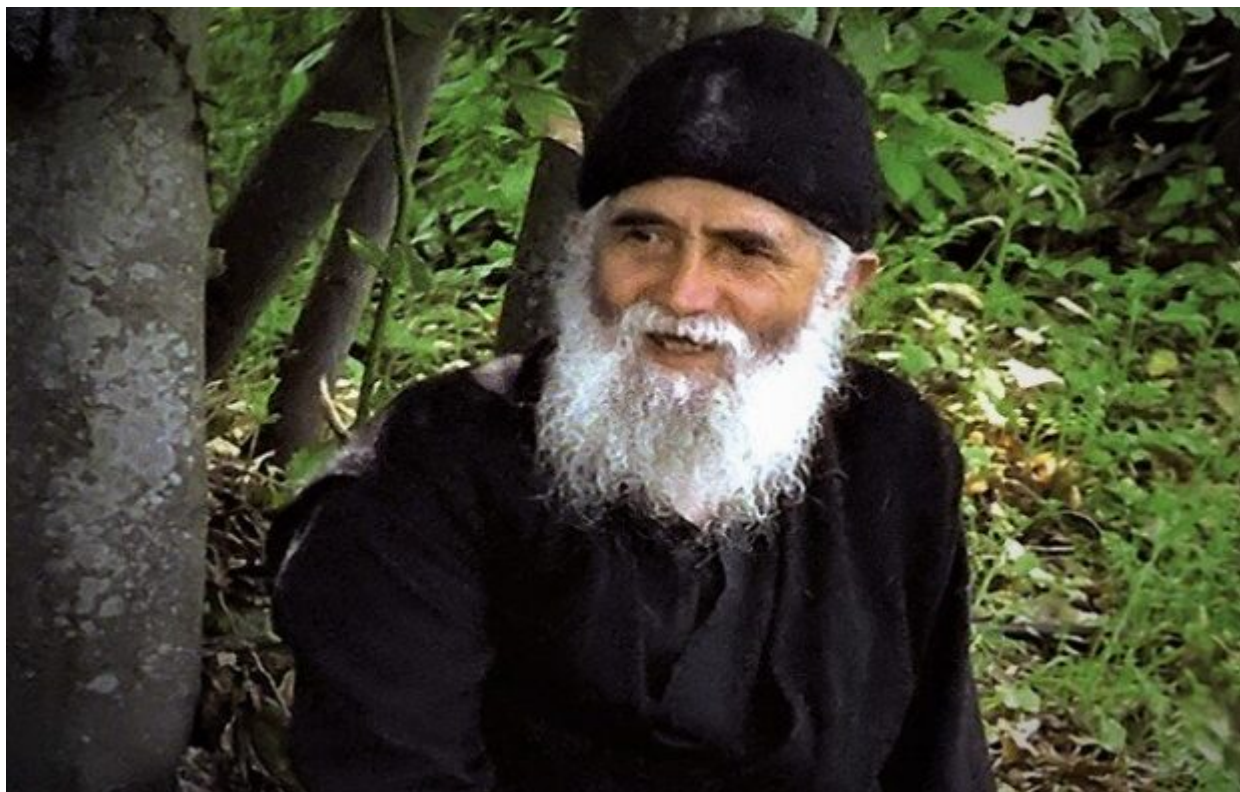

1 Ιουνίου 2020

Οσίου Παΐσιου Αγιορείτου: Αγιότητα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

Από τα πυρά των πειρασμών οι Άγιοι απέκτησαν Αγιότητα και πνευματική πείρα, την οποία άφησαν σ' εμάς τους μεταγενεστέρους, για να προφυλαχτούμε από τις πανουργίες του ανθρωποκτόνου.

Από τους μεγάλους αγώνες που έκαναν οι Άγιοι εναντίον των παθών και νίκησαν, έλαβαν τα στεφάνια της νίκης από τον Χριστό, μαζί με άφθονη Χάρη, και τώρα μας βοηθάνε και από τον Ουρανό με τις πρεσβείες τους, στους οποίους χρεωστούμε πολλή ευγνωμοσύνη και ευλάβεια.

Όποιος τιμάει τους Αγίους, αναμφιβόλως τιμάει πολύ περισσότερο την Παναγία. Όπως, επίσης, αυτός που τιμάει την Παναγία πολύ, φυσικά τιμάει περισσότερο την Παναγία Τριάδα.

Οι Άγιοι δεν παρεξηγούνται όπως οι άνθρωποι, εάν ευλαβούμεθα περισσότερο ένα μικρότερο Άγιο από ένα μεγαλύτερο, γιατί είναι Άγιοι και δεν έχουν τις ανθρώπινες μικρότητες. Οι Άγιοι έχουν φυσικά την ανθρώπινη Αγιότητα και όχι την θεϊκή Τελειότητα, που έχει ο Χριστός. Γι' αυτό δεν πρέπει να σκανδαλιζόμαστε, όταν βλέπουμε καμιά μικρή ατέλεια μέσα στις πολλές αρετές των Αγίων.

Ούτε πάλι να παίρνουμε ως παράδειγμα μια ατέλεια που είχαν στις αρχές του πνευματικού τους ξεκινήματος, και να δικαιολογούμε τις αδυναμίες μας, διότι στις αρχές της πνευματικής τους εκπαίδευσής, τους εκπαίδευε και ο Θεός,

παίρνοντας για λίγο την Χάρη Του, για να γνωρίσουν την ανθρώπινη αδυναμία τους, να ταπεινωθούν και μετά να δεχτούν διπλή Χάρη, και για να έχουμε και εμείς παραδείγματα.

Αλλά πού να ξέρουμε εάν οι περισσότερες από τις αδυναμίες που παρουσίαζαν οι Άγιοι δεν ήταν προσποιητές, για να καλύψουν την Αγιότητά τους; Διότι, εάν οι Άγιοι πουλούσαν την Αγιότητα, δεν θα είχαν Αγιότητα και δεν θα ήταν φυσικά τότε και Άγιοι.

Γι' αυτό σε πολλή ευλάβεια θα πρέπει να τους έχουμε και πολλή ευγνωμοσύνη πρέπει να χρεωστούμε και στους ανώνυμους ακόμη Αγίους, που μας βοηθάνε σιωπηλά με τις πρεσβείες τους και με το σιωπηλό τους παράδειγμα της μεγάλης τους ταπεινοφροσύνης, που παρεκάλεσαν τον Θεό επίμονα - έτσι μου λέει ο λογισμός - να μείνουν άγνωστοι, για να μην τιμηθούν από τους ανθρώπους, αλλά να συνεχίζουν να βοηθούν τους ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο, εν τω κρυπτώ (Ματθ.25,21) .

Οι Άγιοι αγωνίστηκαν, φυσικά, ο καθένας με τον δικό του πνευματικό τρόπο και μας βοηθάνε τώρα, ο καθένας πάλι Άγιος με τον δικό του άγιο τρόπο, και μιλάνε στην κάθε ψυχή με την γλώσσα που μιλάει και μπορεί να καταλάβει, για να ωφεληθεί.

Όλοι οι Άγιοι αγωνίστηκαν για την αγάπη του Χριστού. Οι Άγιοι Μάρτυρες έχυσαν το αίμα τους, οι Όσιοι Πατέρες έχυσαν ιδρωτες και δάκρυα, έκαναν πνευματικά πειράματα στον εαυτό τους, σαν καλοί βοτανολόγοι, πικράθηκαν οι ίδιοι από αγάπη και προς την εικόνα του Θεού και άφησαν τις πνευματικές τους συνταγές, και έτσι προλαβαίνουμε το κακό ή θεραπεύουμε μια προηγούμενη αρρώστια μας, πνευματική, αποκτάμε υγεία και, εάν φιλοτιμηθούμε να τους μιμηθούμε στους αγώνες, ακόμη και αγιάζουμε.

Δεν συγκρίνονται φυσικά όλοι οι αγώνες των Οσίων, νηστείες, αγρυπνίες κ.λ.π. ούτε και τα βασανιστήρια όλων των Αγίων Μαρτύρων με το Πάθος του Κυρίου μας, διότι όλους τους βοηθούσε ο Χριστός θεϊκά, και γλυκαίνονταν οι πόνοι από την μεγάλη Του αγάπη, και έτσι το μαχαίρι του δημίου το ένιωθαν γλυκύτερο και από το δοξάρι του βιολιού στον λαιμό τους· ενώ στον εαυτό Του ο Χριστός δεν χρησιμοποίησε καθόλου την θεϊκή Του δύναμη και υπέφερε τον πολύ πόνο στο ευαίσθητο σώμα Του από πολλή αγάπη προς το πλάσμα Του, την οποία, εάν αισθανθεί ο άνθρωπος, τότε μόνο θα είναι πραγματικός άνθρωπος και εσωτερικά.

Αλλιώς θα είναι πιο αναίσθητος και από τα δημιουργήματα του Θεού, αφού ο ήλιος αισθάνθηκε το Πάθος του Κυρίου και σκοτεινίασε, γιατί δεν άντεχε να το βλέπει. Η

γη, και αυτή τρόμαξε, όταν το είδε. Οι πέτρες, και αυτές κομματιάστηκαν. Οι τάφοι, και αυτοί εσείσθηκαν τόσο δυνατά, που ξύπνησαν πολλούς κεκοιμημένους από χρόνια και τους έβγαλαν έξω να διαμαρτυρηθούν για την αχάριστη αυτή συμπεριφορά των ανθρώπων προς τον Ευεργέτη τους και Λυτρωτή τους Θεό.

Γι' αυτό, μια που δεν προσφέραμε τίποτα το δικό μας στον Χριστό, τουλάχιστον να μην Τον πικραίνουμε, αλλά να Του προσφέρουμε την ευγνωμοσύνη μας και με πολλή ευλάβεια να εορτάζουμε τα Άγιά Του Πάθη.

Επίσης και τους Αγίους μας, που έχυσαν είτε αίμα είτε ιδρώτες και δάκρυα για την αγάπη του Χριστού, να τους εορτάζουμε με ευλάβεια, για να βοηθιόμαστε οι ίδιοι και, όταν ακούμε το Συναξάρι τους: τη αυτή ημέρα μνήμη του Αγίου..., να στεκόμαστε όρθιοι με ευλάβεια, όπως και οι Στρατιώτες στέκονται προσοχή, όταν διαβάζονται τα ονόματα των ηρωϊκώς πεσόντων συναδέλφων τους.

Από το βιβλίο, Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου, "Επιστολές", έκδοση Ι. Ησυχαστηρίου «Ευαγγ. Ιωάννης ο Θεολόγος» Σουρωτή Θεσσαλονίκης, σ.147-150.